

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK**JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Marie Kocourkové a soudkyň JUDr. Magdaleny Ježkové a Mgr. Heleny Konečné ve věci žalobce **Město Březová nad Svitavou**, se sídlem Březová nad Svitavou, Moravské náměstí čp. 1, zast. JUDr. Milanem Břeněm, advokátem ve Svitavách, Náměstí Míru čp. 58/47, proti žalovanému **Finančnímu ředitelství v Hradci Králové**, se sídlem v Hradci Králové, Horova 17, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. října 2011, čj. 3907/11-1700-603200, t a k t o :

I. Žaloba se z a m í t á .

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou žalobou se žalobce domáhal zrušení shora identifikovaného rozhodnutí, jímž žalovaný zamítl jeho odvolání do rozhodnutí Finančního úřadu v Pardubicích o stanovení odvodu za porušení rozpočtové kázně ve výši 7 019 701 Kč a odvoláním napadené rozhodnutí potvrdil.

Uvedl, že žalovaný i přes jasnou právní argumentaci stále odkazuje na smlouvu o nájmu nebytových prostor ze dne 10. 12. 2004, přesto, že tato smlouva je absolutně neplatná. Žalobce tak neporušil podmínku stanovenou v rozhodnutí o účasti státního rozpočtu na financování akce včetně podmínek, neboť majetek, na jehož pořízení nebo obnovu byly použity prostředky poskytnuté ze státního rozpočtu, nepronajal. Ve skutečnosti totiž vznikl jakýsi vztah faktického užívání bez právního

titulu. Za důvod neplatnosti označil žalobce jednak skutečnost, že záměr pronajmout uvedené prostory nebyl řádně a v souladu s § 39 zákona č. 18/2000 Sb. zveřejněn a dále skutečnost, že podle zákona č. 116/1990 Sb. je povinnou náležitostí smlouvy uvedení výše nájemného. S odkazem na judikáty Nejvyššího soudu žalobce konstatoval, že v situaci, kdy ze smlouvy o nájmu nebytových prostor není patrné, kolik činí tzv. holé nájemné za užívání nebytových prostor, pak je taková smlouva neplatná. Uvedl, že v čl. III. bod 1. zmíněné smlouvy je totiž pouze uvedené, že nájemné je 6 000 Kč za pronájem všech prostor a veškerého inventáře. Důvody neplatnosti se dle žalobce ve stejné míře vztahují jak na nájemní smlouvu z 10. 12. 2004, tak i na nájemní smlouvu ze dne 12. 7. 2004. Žalobce se neztotožnil s názorem žalovaného na institut neplatnosti smlouvy a konstatoval, že žalovaný tak zatížil řízení vadou, když odmítl provést výslechy svědků a dopředu deklaroval, že by byly nevěrohodné.

Za nesprávný označil žalobce i názor žalovaného, který mu vytýká porušení rozpočtové kázně tím, že z dotačních peněz uhradil faktury č. 1210293, č. 1210518, č. 1213122 a č. 1253048. Žalobce přitom upozornil, že v rozhodnutí o poskytnutí dotace se u názvu etapy přímo uvádí „realizace technologické části stavby (strojů a zařízení)“. Považoval tedy za evidentní, že rozhodnutí počítají s tím, že část dotace je určena na technologickou část stavby, tedy stroje a zařízení. Dále poznamenal, že při kontrole provedené jiným oddělením správce daně přiměli jeho pracovníci žalobce k přeúčtování zařízení na účet 028. Z toho žalovaný dovodil, že si žalobce byl vědom, že se tak jednalo o investiční náklad. S tímto názorem žalobce nesouhlasil a upozornil, že na tento případ se vztahuje daňový pokyn D 300 bod 6, neboť se jednalo o soubor movitých věcí se samostatným technicko ekonomickým určením, když jedna položka má cenu vyšší než 40 000 Kč a doba použitelnosti je delší než rok, a tyto skutečnosti byly u žalobce splněny.

Dále žalobce zdůraznil, že rozpočtovou kázeň neporušil ani tím, že by nedodržel podíl vlastních zdrojů v roce 2002. Poukázal přitom na to, že v pozdějších rozhodnutích (týkajícího se roku 2003) již došlo ke snížení požadavku na vlastní zdroje účastníka, z čehož dovozoval, že pozdější rozhodnutí již akceptuje zdroje v nižších položkách a současně nezpochybňuje, resp. potvrzuje použití vlastních zdrojů z minulého roku, takže není možné dovozovat, že by žalobce porušil rozpočtovou kázeň v celém uváděném rozsahu 1,1 mil. Kč. Podotkl, že musel vždy o změnu výše spoluúčasti zažádat a poskytovatel dotace po posouzení rozhodoval, zda této žádosti vyhoví či nikoliv. V tomto případě poskytovatel dotace vyhověl a tedy akceptoval i skutečnosti, že v roce 2002 nemohla být ani výše spoluúčasti v částce 1,1 mil. Kč žalobcem vynaložena. V rozhodnutí z roku 2003 je již reagováno na to, že náklady projektové dokumentace, které měl hradit žalobce, byly sníženy. Takže nové rozhodnutí akceptovalo nový stav – tedy že v roce 2002 nebylo utraceno z vlastních zdrojů 1,1 mil. Kč, resp. nebylo třeba tuto částku utratit, stačilo pouze utratit právě částku 578 000 Kč. Upozornil rovněž, že v souladu s obecně platnou zásadou platí, že pozdější úkon, resp. akt, nahrazuje ten předchozí. Žalovaný tak dle žalobce porušil zákon č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech a o změně některých

souvisejících zákonů (dále jen „zákon o rozpočtových pravidlech“) a zákon č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“) a postupoval v rozporu s těmito zákony, když uzavřel, že žalobce porušil podmínky pro použití dotace. Zdůraznil, že podmínky použití dotace, zvláště je-li s jejich porušením spjata povinnost vrácení dotace, musí být formulovány naprosto precizně a způsobem nepřipouštějícím různý výklad.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že v rámci daňového řízení bylo zjištěno, že firma GarFi – školní jídelna, s.r.o., užívala vymezené nebytové prostory rekonstruované stavby včetně inventáře pro podnikatelskou činnost, za což byla smluvně sjednána částka 6 000 Kč, a to na základě uzavřené smlouvy o nájmu nebytových prostor ze dne 12.7.2004 (smlouva č. 1) nahrazené dne 10.12.2004 další smlouvou o nájmu nebytových prostor (smlouva č. 2), když posledně jmenovaná smlouva obsahovala i předávací protokol pro předání prostor, klíčů od budovy, inventáře a evidenci zjištěných stavů elektroměrů, plynoměru a vodoměru. Druhá z uvedených smluv ve smyslu čl. II. odst. 1 v souladu s druhou větou trvá do současnosti a její obsah nebyl zpochybněn (v prostorách podniká nadále uvedená firma, která hradí položky za užívání nebytových prostor). Smlouvu ze dne 10. 12. 2004 správce daně posoudil jako právní skutečnost zakládající nájemní vztah a prokazující tak porušení rozpočtové kázně spočívající v nedodržení podmínky č. 10 resp. 14 všech vydaných rozhodnutí.

Žalovaný se nejprve zabýval námitkou neplatnosti smlouvy s ohledem na deklarované porušení zák. č. 128/2000 Sb. o obcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o obcích“). Konstatoval, že smlouva č. 2 obsahuje povinné náležitosti uvedené v ust. § 3 cit. zákona, takže nevykazuje žádné vady, pro které by byla absolutně neplatnou. Uvedl, že nájemní vztah vznikl již smlouvou č. 1 uzavřenou dne 12.7.2004, když smlouva č. 2 z 30.12.2004 v čl. VI bodu 6) uvádí, že nahrazuje v plném znění smlouvu o nájmu nebytových prostor uzavřenou dne 12.7.2004. Pokud tedy měl příjemce dotace plnit podmínku ze zákona o obcích týkala se tato povinnost smlouvy ze dne 12.7.2004. Žalovaný zjistil, že žalobce předal správci daně ověřenou kopii smlouvy o nájmu nebytových prostor ze dne 12.7.2004, přičemž smlouva neobsahuje doložku stvrzující splnění podmínek ze zákona o obcích. Dále bylo zjištěno, že k vrácení prostředků zasílaných firmou GarFi – školní jídelna, s.r.o., jako nájemné v průběhu let 2004 – 2011 ze strany příjemce dotace nedošlo. Tyto částky považuje žalobce dle svého vyjádření v předmětném místním šetření za úhradu bezdůvodného obohacení, nicméně tyto položky v jeho účetnictví i nadále existují, jak lze dovodit, a to zaúčtované jako přijaté nájemné. Dále bylo zjištěno, že nájemce počínaje měsícem září roku 2004 dosud hradí žalobci měsíčně částku 6 000 Kč jako nájemné nebytových prostor. Bylo ověřeno, že žalobce nájemci žádné částky v průběhu let 2004 - 2011 nevrátil. Žalovaný tak měl za prokázané, že platba nájemného probíhá, plnění nebylo v průběhu let 2004 – 2011 vráceno. Dále konstatoval, že podle ust. § 39 zák. č. 40/1964, občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „občanský zákoník“), je právní úkon, který svým obsahem nebo účelem odporuje zákonu nebo ho obchází, úkonem neplatným.

K neplatným právním úkonům (v tomto případě by se jednalo o absolutní neplatnost) je třeba přihlížet, a to i bez návrhu. V zákoně o obcích je v ust. § 39 uvedeno, že v případě záměru obce prodat, směnit nebo darovat nemovitý majetek, pronajmout jej nebo poskytnout jako výpůjčku, obec záměr zveřejní po dobu nejméně 15 dnů před rozhodnutím v příslušném orgánu obce vyvěšením na úřední desce obecního úřadu, aby se k němu mohli zájemci vyjádřit a předložit své nabídky. Záměr může obec též zveřejnit způsobem v místě obvyklým. Pokud obec záměr nezveřejní, je právní úkon od počátku neplatný. Ve smyslu ust. § 41 naposledy cit. zákona pak toto zveřejnění by mělo být deklarováno na listině osvědčující tento právní úkon doložkou, jíž bude potvrzeno, že tyto podmínky jsou splněny. V konkrétním případě tedy by uvedená doložka měla být součástí smlouvy o nájmu. Vzhledem k tomu, že smlouva o nájmu doložku neobsahuje, svědčí to pro skutečnost, že se o neplatný právní úkon může jednat resp. tedy že se obec při uzavření nájemní smlouvy mohla dopustit porušení zákona o obcích. Samotná neexistence doložky však absolutní neplatnost nedokazuje a žalovaný ji (neexistenci doložky) proto nepovažuje za důkaz neplatnosti právního vztahu. V tomto smyslu správce daně bez důkazů, že se skutečně o neplatný právní úkon jednalo, ke smlouvě o pronájmu jako k neplatné přistupovat nemůže. Žalobce byl toho názoru, že své tvrzení, že porušil cit. zákon a tím se smlouva o pronájmu stala absolutně neplatnou, nemusí v daňovém řízení prokazovat a že naopak správce daně musí prokázat, že tato smlouva neplatnou není. K tomu navrhoval jako důkazy svědecké výpovědi výsledkem tajemníka, který má agendu vyvěšení na starosti, asistentky starosty nebo starosty samotného, kteří by měli potvrdit, že záměr města pronajmout zrekonstruované prostory nebyl vyvěšen na úřední desce. K tomu žalovaný konstatoval, že výsledky těchto svědků nejsou s ohledem na zájmy obce (nevracet poskytnuté prostředky ze státního rozpočtu) v tomto směru směrodatné a shodně se správcem daně takové výsledky jako důkazy odmítl.

Dále žalovaný uvedl, že aby bylo možno konstatovat, že smlouva je absolutně neplatná, musí mít správní orgán, který by měl k neplatnosti přihlížet z moci úřední, a případně z této neplatnosti dovozovat další skutečnosti, nezvratné důkazy svědčící pro absolutní neplatnost. Neplyne-li neplatnost přímo z dokumentu, kterým byl právní vztah založen, ale z chování jedné strany před uzavřením takového aktu, přičemž toto chování již nelze ověřit, nejsou dány dostatečné důvody pro to, aby se správní orgán k právnímu vztahu jako k absolutně neplatnému choval. Zároveň také nelze, aby byla neplatnost účelově zpochybněna jen v určitých situacích. Pokud byl od roku 2004 do počátku kontroly nájemní vztah založený v rámci uzavřených smluv č. 1 a č. 2 akceptován oběma smluvními stranami, bylo poskytováno plnění z obou stran, nedošlo ani z jedné strany k deklarování neplatnosti smluv před sebou navzájem (ale jen z jedné strany, a to výhradně před správním orgánem), nelze argumentaci příjemce dotace přijmout. Správce daně, jak žalovaný dále uvedl, provedl další dokazování a ověřil v účetnictví nájemce, jak bylo o úhradách vyplývajících ze smlouvy o nájmu účtováno a zda případně nedošlo k vrácení plnění z neplatného právního úkonu (na základě neoprávněného obohacení). Jak vyplývá z dokladů získaných v rámci místního šetření zaznamenaného v úředním záznamu, bylo u

nájemce zjištěno, že částka 6 000 Kč byla každý měsíc zaúčtována na nákladový účet č. 51. Jedná se tedy bezpochyby o plnění z cit. smlouvy. Uvedené náklady byly promítnuty do základu daně nájemce a o jejich oprávněnosti nebylo pochyb. Zároveň bylo ověřeno, že do dne 12. 9. 2011 k jejich vrácení nedošlo.

Žalovaný zdůraznil, že při posuzování dopadu absolutní neplatnosti právních úkonů do zdanění je nutné vždy posoudit, zda se jedná o případ, kdy platnost právního úkonu vyžaduje daňový zákon, pak má případná neplatnost vliv na oblast zdanění, nebo zda se jedná o situaci, kdy jde o tzv. autonomní klasifikaci soukromoprávních jednání v daňovém právu. Tato soukromoprávní jednání vycházejí z ekonomické logiky tak, jak je definována např. v § 24 odst. 1 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o daních z příjmů“). To, že určitý soukromoprávní úkon je absolutně neplatný, pak neznamená, že je z daňového hlediska irrelevantní a absolutní neplatnost nemá vliv na zdanění. Absolutně neplatný právní úkon tedy může mít z hlediska daňového práva plnohodnotné daňové účinky. Je potom na správci daně či soudci, aby rozhodnul o daňových dopadech daného úkonu, a případně na daňovém subjektu, aby prokázal svá tvrzení. Uvedené platí obecně, tedy i pro případné porušení rozpočtové kázně s dopadem do vyměření odvodu za porušení rozpočtové kázně. (viz. rozsudek Nejvyššího správního soudu 9 Afs 81/2010 – 180). Navíc správce daně ověřil, že firma GarFi – školní jídelna, s.r.o., nezpochybnila platnost uvedené smlouvy, když nadále hradí příjemci dotace pravidelné měsíční nájemné. To vyplývá z odpovědi firmy GarFi – školní jídelna, s.r.o., na výzvu k poskytnutí informace správci daně, ve které nájemce zasílá výpisy z účetního deníku společnosti, a to za období 2004-2006 a 2007-2011, ze kterých vyplývá, že nájemné bylo pravidelně měsíčně hrazeno ve sjednané výši. Zároveň z uvedené odpovědi nájemce vyplývá, že mu žádné prostředky (jako neoprávněné obohacení ze strany města) vráceny nebyly.

Dále žalovaný uvedl, že uhradil z investiční dotace vybavení interiéru kuchyně drobným dlouhodobým majetkem, materiálem, popř. souborem movitých věcí (např. regály, chladicí skříně, police, pracovní stoly, pojízdné stoly a vozíky atd.) v celkové výši 1 051 868,10 Kč. Pořízení výše uvedených movitých věcí měl žalobce zachyceno v účetnictví v roce 2004 na účtu 022 - Samostatné movité věci a soubory movitých věcí, a v květnu 2005, po kontrole provedené oddělením finanční kontroly provedl opravu, kdy pořízené věci byly přeúčtovány na účet 028 - Drobný dlouhodobý majetek. Dále příjemce dotace uhradil z investiční dotace na základě faktur vybavení interiéru školy drobným dlouhodobým hmotným majetkem, materiálem, popř. souborem movitých věcí (vybavení učeben, sborovny a sekretariátu stoly, židlemi, skříněmi apod.) v celkové výši 1 003 120,40 Kč. Pořízení výše uvedených movitých věcí měl příjemce dotace zachyceno v účetnictví v roce 2004 na účtu 021 - Stavby a v květnu 2005, po kontrole provedené oddělením finanční kontroly provedl příjemce dotace opravu, kdy pořízené věci přeúčtoval na účet 028 - Drobný dlouhodobý majetek. Popsané přeúčtování zařízení na účet 028 - Drobný dlouhodobý majetek dle žalovaného osvědčuje, že si žalobce byl vědom, že se nejednalo o investiční náklad. Investiční prostředky poskytnuté ze státního

rozpočtu nelze použít na úhradu drobného dlouhodobého hmotného majetku a materiálu, tento lze hradit pouze z provozních - tedy vlastních prostředků. Uvedené vyplývá z Opatření MF č.j.: 283/76 104/2000, kterým se stanoví účtová osnova, postupy účtování, uspořádání položek účetní uzávěrky a obsahové vymezení těchto položek pro organizační složky státu, územní samosprávné celky a příspěvkové organizace (dále jen Postupy), uveřejněného ve Finančním zpravodaji č. 11/2000. Dle Čl. II Postupů – Pořizování investičního majetku odst. (9) se Drobný dlouhodobý hmotný majetek účtuje na vrub účtu 028 – Drobný dlouhodobý majetek a ve prospěch účtu 901 – Fond dlouhodobého majetku, pokud ho pořizuje organizační složka státu nebo územní samosprávný celek. Pořizovací cena tohoto majetku se hradí vždy jako provozní výdaj a účtuje se na vrub provozních rozpočtových prostředků organizační složky státu a územního samosprávného celku, tj. na vrub účtu 410 – Materiální náklady.

Argumentace žalobce, že technologická část stavby se týká i strojů a zařízení také vyvrací rozsudek zdejšího soudu sp. zn. 30 Ca 124/2006 a rozsudek Nejvyššího správního soudu 9 Afs 24/2006–44.

V písemném vyjádření k žalobce odkázal žalovaný na obsah žalobou napadeného rozhodnutí a k námitce ohledně nedodržení podílu vlastních zdrojů konstatoval, že podíl vlastních zdrojů byl snížen až v roce 2005. Konstatoval, že pokud by se v roce 2002 jednalo o jediné porušení, mohl by žalovaný dle ust. § 114 odst. 3 daňového řádu věc prověřit a případně zohlednit v odvolacím řízení. Avšak v daném případě, i při zohlednění uvedené skutečnosti, by ke snížení odvodu za porušení rozpočtové kázně nedošlo, žalovaný se proto uvedenou skutečností nezabýval.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) bez nařízení jednání, když žalobce i žalovaný dali k tomuto postupu souhlas. Po prostudování obsahu správního spisu v kontextu s žalobními námitkami pak dospěl k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům.

Ze skutkových okolností vyplynulo, že žalobci byly na základě rozhodnutí Ministerstva financí poskytnuty v letech 2002 a 2003 investiční prostředky ze státního rozpočtu v celkové výši 54 730 000 Kč na akci s názvem „Základní škola Březová nad Svitavou – rekonstrukce“. Dotace byla čerpána na základě několika rozhodnutí. Na základě dalších rozhodnutí byla konečná částka celkových nákladů snížena, přičemž krytí dotace zůstalo v plné výši. Ke zlevnění akce došlo v důsledku neprovedení některých prací uvedených v původním investičním záměru. Správce daně na základě výsledků daňové kontroly dospěl k závěru, že žalobce porušil rozpočtovou kázeň v celkové výši 7 019 701 Kč.

Dále ze správního spisu vyplynulo, že nedílnou součástí rozhodnutí o účasti státního rozpočtu na financování akce byla i příloha, jež čerpání prostředků státního rozpočtu podmiňovala 16 podmínkami. V podmínce č. 3 pak bylo uvedeno, že „investiční prostředky ze státního rozpočtu lze použít pouze k úhradě nákladů stavební a technologické části stavby dle uzavřených smluv se zhotoviteli zakázky. Ostatní náklady, ale případně i náklady stavební a technologické části stavby převyšující stanovený limit účasti státního rozpočtu, uhradí účastník z vlastních zdrojů.“ V podmínce č. 14 pak bylo uvedeno, že „..... v případě, že účastník dá uvedený majetek do zástavy nebo nájmu, je povinen, pokud se s Ministerstvem financí nedohodne jinak, prostředky poskytnuté ze státního rozpočtu vrátit zpět do státního rozpočtu“.

Mezi účastníky řízení bylo v projednávané věci sporné to, zda v daném případě došlo k porušení rozpočtové kázně žalobcem a zda mu správce daně oprávněně a v souladu se zákonem stanovil odvod za porušení rozpočtové kázně. Žalobce podanou žalobou vyslovil jednoznačné přesvědčení, že podmínky dané rozhodnutím Ministerstva financí splnil, a proto mu byl odvod za porušení rozpočtové kázně uložen neoprávněně. S tímto názorem se krajský soud nemohl ztotožnit, a proto žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Ve smyslu ustanovení § 44 odst. 1 písm. b/ zákona o rozpočtových pravidlech je porušením rozpočtové kázně neoprávněné použití peněžních prostředků poskytnutých ze státního rozpočtu, státního fondu, Národního fondu nebo státních finančních aktiv jejich příjemcem. Neoprávněným použitím, resp. neoprávněným výdejem peněžních prostředků, se rozumí jejich vynaložení, které je v rozporu nejen s podmínkami vztahujícími se přímo k deklarovanému a schválenému účelu, ale také takové vynaložení peněžních prostředků, které je v rozporu s dalšími podmínkami stanovenými právním předpisem, smlouvou, případně rozhodnutím nebo dohodou o poskytnutí dotace nebo návratné finanční výpomoci, na základě kterých byla dotace příjemci poskytnuta (§ 3 písm. e/ zákona o rozpočtových pravidlech).

V projednávané věci bylo krajským soudem zjištěno, že žalobce uzavřel dne 12. 7. 2004 a následně 10. 12. 2004 smlouvy o nájmu nebytových prostor, na základě níž prostory Základní školy Březová nad Svitavou pronajal společnosti GarFi, s.r.o. Krajský soud přisvědčil názoru žalovaného, že tato skutečnost měla za následek porušení podmínky č. 14 rozhodnutí o poskytnutí dotace. Námitku žalobce, že smlouva o nájmu byla absolutně neplatná, naopak za důvodnou nepovažoval. Jak vyplývá z předložených důkazů, žalobce nebytové prostory poskytl nájemci do nájmu, a po celou dobu nájmu měl zato, že smlouva je platná. O jeho úmyslu pronajmout nebytové prostory svědčí i skutečnost, že následně, s odstupem několika měsíců, uzavřel smlouvu další. Pokud nyní namítá absolutní neplatnost smlouvy, lze v jeho postupu spatřovat účelovost jednání. Žalobce se totiž po celou dobu choval jako pronajímatel a pokud má zato, že uzavřená smlouva je neplatná, musel o této skutečnosti vědět již od jejího uzavření. Žalobce tak svými úkony nedostal podmínce 14 stanovené v příloze rozhodnutí o poskytnutí dotace. Daná podmínka totiž

nevyžaduje, aby k jejímu naplnění byla či nebyla uzavřena nájemní smlouva, ukládá pouze, aby v případě, že příjemce dotace dá nemovitost do nájmu, dotační prostředky vrátil zpět do státního rozpočtu. Navíc krajský soud podotýká, že otázkou platnosti nájemní smlouvy ve vztahu k dani z příjmů se zabývá i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2011, čj. 9 Afs 81/2010-180. Ve vazbě na příjmy z pronájmu zde konstatuje, že „nelze dovodit, že by za příjmy z pronájmu bylo možné považovat striktně jen příjmy dosažené daňovým subjektem na základě platné nájemní smlouvy. Předmětem zdanění není totiž nájemní vztah jako takový, ust. § 9 zákona o daních z příjmů se platnosti či neplatnosti nájemní smlouvy z hlediska vymezení příjmů z pronájmu vůbec nezabývá, tj. příjmy z pronájmu nepodmiňuje platností nájemní smlouvy.....takže i na základě absolutně neplatné nájemní smlouvy může docházet k faktickému výkonu práva nájmu“. Krajský soud má zato, že závěry Nejvyššího správního soudu lze přiměřena aplikovat i na projednávanou věc, a proto usoudil, že námitka neplatnosti nájemní smlouvy, jež by měla mít vliv na splnění dotační podmínky, není důvodná. Žalobcem navrhované výsledky svědků by proto na tomto závěru nemohly nic změnit, není posouzení platnosti či neplatnosti smlouvy za těchto okolností je nepřipadné.

Krajský soud nepřisvědčil ani žalobní námitce, dle níž rozhodnutí o poskytnutí dotace počítá s tím, že část dotace je určena na technologickou část stavby, tedy stroje a zařízení. Jak již bylo uvedeno výše, podmínkou poskytnutí dotačních prostředků bylo mimo jiné i to, že investiční prostředky budou použity pouze k úhradě nákladů stavební a technologické části stavby dle uzavřených smluv se zhotoviteli zakázky s tím, že ostatní náklady, ale případně i náklady stavební a technologické části stavby převyšující stanovený limit účasti státního rozpočtu, uhradí účastník z vlastních zdrojů. Pokud tedy žalobce z přijatých dotačních prostředků uhradil i vybavení interiéru školy, tedy provedl nákup movitého zařízení, je zřejmé, že podmínkám poskytnutí dotace nedostál. I v tomto případě odkazuje krajský soud na judikaturu Nejvyššího správního soudu – rozsudek ze dne 6. 8. 2008, čj. 9 Afs 24/2008-44, z něhož vyplývá, že „stavební a technologickou částí stavby nelze chápat vybavení jídelny a její příslušenství.....takovou součástí stavby by bylo možno rozumět například vnitřní rozvody vody, plynu či elektrické energie, nikoliv však samostatné movité předměty.“ Lze tedy shrnout, že žalobce nedostál své povinnosti stanovené mu přílohou rozhodnutí Ministerstva financí. Evidentně totiž nepoužil investiční prostředky poskytnuté ze státního rozpočtu pouze k úhradě nákladů stavební a technologické části stavby. Jeho činnost nemůže být ospravedlněna ani námitkou, že v samotném rozhodnutí se hovoří o tom, že dotace je určena na technologickou část stavby, tedy stroje a zařízení. Podmínka čerpání dotace spočívající v jejím využití pouze k úhradě nákladů stavební a technologické části stavby nebyla ze strany žalobce dodržena a tato skutečnost nemůže být zvrácen ani námitkami žalobce dotýkajícími se způsobu jeho účtování o předmětných nákladech.

Žalobce se dle názoru krajského soudu mýlí, když konstatuje, že rozpočtovou kázeň neporušil ani tím, že by nedodržel podíl vlastních zdrojů při čerpání dotace.

K tomu je především nutno konstatovat, že uložení povinnosti odvodu dotačních prostředků do státního rozpočtu bylo správcem daně uskutečněno na základě nedodržení shora prezentovaných dvou podmínek uložených žalobci rozhodnutím. Je rovněž nepochybné, že námitku týkající se nedodržení podílu vlastních zdrojů uvedl žalobce až v podané žalobě, tedy jinými slovy tato námitka nebyla obsahem podaného odvolání. Jak uvádí sám žalovaný v písemném vyjádření k žalobě, tato námitka by sama o sobě mohla být v rámci odvolacího řízení zohledněna. Za dané situace se však o jediné porušení rozpočtové kázně nejednalo, proto žalovaný v odvolacím řízení k této námitce nepřihlédl. S postupem žalovaného se krajský soud ztotožňuje.

Na závěr krajský soud uvádí, že nesplněním byť i jen jedné z podmínek, za kterých byla dotace poskytnuta, dochází k porušení rozpočtové kázně ve smyslu ustanovení § 44 zákona o rozpočtových pravidlech. Samotné zákonné ustanovení přitom nerozlišuje, z jakého důvodu k takovému porušení rozpočtové kázně došlo. Prostředky, které jsou poskytnuty z veřejných zdrojů, zpravidla subjektům buď práva soukromého, nebo územní samosprávy, jsou veřejné prostředky, jejichž použití musí být pod přísnou kontrolou státu, neboť s veřejnými prostředky nakládá osoba, která zpravidla není v tomto případě v pozici orgánu veřejné moci. Proto z důvodu hospodárného využití těchto veřejných prostředků je namístě důsledná kontrola jejich užití. V tomto směru je tak nutné trvat na dodržování všech povinností, které vyplývají z příslušné zákonné úpravy i úkonu (smlouvy, rozhodnutí), jímž byly tyto veřejné prostředky poskytnuty. Je proto zcela pochopitelné, že příjemce dotace je povinen při nakládání s rozpočtovými prostředky dodržovat nejen zákonné podmínky, ale též podmínky stanovené ve smlouvě o poskytnutí dotace. Správce daně přitom není oprávněn posuzovat míru závažnosti porušení podmínek stanovených při poskytnutí dotace.

Krajský soud proto musel žalobou jako nedůvodnou ve smyslu ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítnout.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, právo na náhradu nákladů řízení mu proto nevzniklo. Ze spisu nevyplývalo, že by žalovanému náklady v souvislosti s tímto řízením vznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Hradci Králové dne 29. srpna 2012

Mgr. Marie Kocourková, v.r.
předsedkyně senátu